

“Molt abans que professional, sóc mare dels meus quatre fills”.

Amb aquesta afirmació, la Rosa Maria Pruna defineix en essència el seu sistema de valors. Malgrat tot, la seva trajectòria professional ha seguit un curs envejable, de manera que en el perfil que farem d'ella a continuació ens ocuparem no només del seu àmbit familiar, sinó també de la seva carrera als despatxos.

Això no obstant, i per respectar el seu tarannà, començarem apuntant que quan els fills encara eren petits la Rosa Maria els va donar una dedicació gairebé exclusiva: durant deu anys va estar-se treballant a casa i preocupant-se de la seva educació. I és que, tal i com li agrada dir a ella, **“passant-ho bé i divertint-te amb els teus fills transcorren els millors anys de la teva vida”**.

En només quatre anys va tenir quatre fills i, tot i això, explica que no va tenir cap problema per pujar-los a tots igual de bé. Ella insisteix que ser mare és la millor cosa que li ha passat mai i que és la vivència que li ha donat més seguretat en ella mateixa. Al mateix temps, però, també ajudava al seu marit en la feina, en la mesura que podia, treballant junts a l'explotació, i aquesta va ser la manera d'enllaçar amb la seva futura professió.

Coincidint amb l'arribada de la democràcia a Espanya, el marit de la Rosa Maria va entrar a formar part de l'organització agrària Joves Agricultors, i aquell va ser un fet que marcaria un canvi en la trajectòria professional d'ella i obriria les portes del seu futur. Durant aquell temps, quan hi havia congressos de l'organització a diferents punts de la geografia espanyola, ella sempre l'acompanyava.

La Rosa Maria va entrar a formar part d'aquelles reunions de manera activa i ben aviat va començar a escriure articles d'opinió a revistes i publicacions en nom de l'organització: **“La veritat és que la majoria de dones que anàvem als congressos ho fèiem amb un rol passiu, anàvem a la platja o a comprar. Jo, però, entrava a totes les tertúlies, i m'agradava estar perfectament al corrent de totes les problemàtiques que hi tractaven.”**

Fruit d'aquella progressiva integració a Joves Agricultors, quan l'Estat espanyol va passar a formar part de la Unió Europea les esposes dels agricultors van crear una organització paral·lela de dones i famílies del món rural -AFAMMER-. El seu primer objectiu era que les dones també hi tinguessin representació, en temes socioculturals i d'educació i formació, i també òrgans informatius propis.

“L'any 1986, quan Espanya va entrar a Europa, es va fer un congrés entre homes i dones a Madrid i es va escollir un comitè de delegats per anar al COPA, és a dir, Comitè Professional Agrari. Podríem dir que aquest és el principi de la meva actual carrera”, recorda avui, quan es compleixen dotze anys des que va entrar com a delegada espanyola del COPA a la Unió Europea i gairebé un que n'és la presidenta de la seva comissió femenina.

D'aquesta manera, la Rosa Maria desenvolupa la seva activitat entre Catalunya i Brussel·les, amb un despatx a cada lloc. **“La funció del COPA és fer d'òrgan consultiu entre la Comissió i el Parlament, i pretenem modificar directives comunitàries, com ara l'Agenda 2000, entre d'altres. Sempre tenim veu i vot, en totes les**

temàtiques que es tracten, encara que no sempre podem modificar allò que voldríem”, ens explica.

Cal afegir que el 1990 la nostra protagonista va ser nomenada vicepresidenta de la comissió femenina del COPA i que el 1993, quan ja havia de passar a presidenta, li va arribar una malaltia que gairebé acaba amb la seva vida: **“Em van detectar un càncer en fase avançada, però jo em trobava perfectament bé i em negava a creure que allò era definitiu. Em van operar de seguida i em van sotmetre al tractament mèdic corresponent. Va ser una etapa molt dura. Tanmateix, sempre he estat molt positiva i no vaig deixar de treballar. Estar activa fa que no tinguis temps de pensar.”**

Superada la malaltia, la Rosa Maria ha pogut tornar a exercir la seva feina amb tota la intensitat que requereix. Com ha quedat dit, durant la setmana treballa a cavall entre el despatx que té a casa seva i el que té a Brussel·les -hi ha també les reunions a la Fundació Internacional de la Dona Emprenedora-, i viu desplaçant-se d'un punt a l'altre. Cada setmana es veu obligada a viatjar a Bèlgica i a algun altre país d'Europa, com a mínim.

Posant a la balança aquests dotze anys d'intervenció espanyola i catalana en el projecte comú europeu, la Rosa Maria és del tot positiva: **“A Brussel·les hi ha molts funcionaris espanyols i catalans, i tots són molt respectats. Ara bé, Catalunya es troba en un lloc privilegiat a Europa. A nivell de Comissió Europea, els catalans som qualificats de tenir paraula, de seriosos i de treballadors.”**

De la política europea en l'agricultura, malgrat les males negociacions a l'entrada, també en treu conclusions satisfactòries: **“En el cas de la ramaderia, que és el meu camp, a Espanya hem perdut rendes; ara bé, hem guanyat en informació, i pel damunt de tot hem fet un canvi de mentalitat. Anar a Europa és buscar una unió de mercats, és clar, però també de cultures, de fronteres... Jo ho valoro com un terreny molt esperançador. Cada país guarda la seva identitat, però tots unim esforços.”**

Per no deixar de ser coherent, la Rosa Maria segueix vivint al camp, on la família hi té l'explotació ramadera. La qualitat de vida allà és màxima, i les comunicacions modernes resten pes als inconvenients tradicionals de la vida fora dels grans nuclis urbans. **“Jo quan arribo a casa tinc pura tranquil·litat, i això que visc entre Granollers i La Garriga, que tampoc no és una zona massa apartada, però al matí, encara que no tinc massa temps, escolto els ocells i puc gaudir del contacte amb els animals i la natura”**, comenta.

Ella, que encara té tots els fills a casa, considera que la família és l'eix de l'economia rural: **“A tot Europa hi ha un procés de tornada a la família, i a països com Suècia, Alemanya o Bèlgica, on s'havia dispersat, han hagut de tornar enrere. A Suècia hi ha hagut molts problemes psíquics per aquest trencament del grup. Ara els seus governs han creat serveis als nuclis rurals perquè la gent gran tingui qui els cuidi sense haver de marxar de casa.”**

Així doncs, s'entén que la Rosa Maria, a la seva llar, vetlli amb entusiasme per mantenir aquesta unitat. Quan hi és, és clar!

Rosa Maria Pruna - Llerona. Les Franqueses (el Vallès Oriental)